

knjaja vsak četrtak
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za četrt leta „ 1.30

Narečnina se pošilja
upravnštvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Prejemniki katol. tis-
karskega društva do-
ljujejo list brez po-
sobne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Poznamo listi dobé
se v tiskarni iz pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rekopis se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznani se plačuje
od navadne vretice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 33.

V Mariboru, dne 18. avgusta 1898.

Tečaj XXXII.

Prvi vseslovenski shod kršč.-soci- jalnih delavcev v Ljubljani.

Vsem slovenskim krščansko-soci-
jalnim delavcem po Kranjskem, Šta-
jarskem, Koroškem in Primorskem nazna-
njamo, da bo v nedeljo, dne 18. sept.
1898. v Ljubljani prvi veliki vse-
slovenski shod krščansko-soci-
jalnih delavcev.

Kaj nas nagiba, da sklicujemo tak shod?

Letos praznuje naš ljubljani vladar svojo
petdesetletnico. Ko se vse veseli nje-
govega slavlja, ne smejo zaostati slovenski
delavci. Hvala Bogu! velikanska večina
njihova si je še ohranila zavest dolž-
nostij, ki jih ima do svojega cesarja, za-
vest hvalečnosti do njega, ki je porušil
ovire delavskim organizacijam, ki je v skrbi
za delavsko varstvo in zavarovanje vstvaril
že mnogo koristnih zakonov, ki je zadnji čas
tudi v političnem življenju dal mesto delav-
skemu stanu. Zato bodi njegovega blago-
nosnega dela spominu v prvi vrsti posvečen
naš shod, — dokaz naše sinovske vdanosti
in ljubezni.

Vseslovenski shod sklicujemo, ker
je sedaj bolj kot kdaj treba, da javno prosve-
dujemo proti pogubnemu internacionalstvu,
ki se iz tujine zanaša med naše delavce in
da veličastno pokažemo, da v obrambi na-
rodnih pravic stoji slovenski krščanski delavec
vedno v prvih vrstah.

A še drugih razlogov imamo dovolj. Ža-
lostni, obupni prizori na vseh straneh! Kdo
z žalostjo ne opazuje, kako naglo propadajo

slovenski delavski stanovi sploh? Komu pač
niso znane žalostne razmere slovenskega
delavstva? Kako vsej tej nesreči pomagati?
Premišljajmo, posvetujmo se, delajmo najprej
sami, in Bog bo blagoslovil naše misli in
delo. To je gotovo: če bomo mi storili vse,
kar zahteva od nas krščanska pravičnost pa
krščanska ljubezen, bo tudi Bog storil vse,
česar nam je treba.

Za taka posvetovanja so potrebni shodi.
In zato sklicujemo letos prvi vseslo-
venski shod krščansko-socijalnih
delavcev. Sobratje! Pridi na shod vsak,
kdor le more! Na tem shodu se bomo ozrli
po svetu ter si ogledali, kako si drugod
pomagajo delavci, v prvi vrsti krščansko-
socijalni delavci, potem pa hočemo preudariti,
kako si hočemo mi, vsi slovenski krščansko-
socijalni delavci, skupno pomagati.

Sobratje! Dosedaj smo napravljali le vsak
v svojem ožjem kraju delavske shode, sedaj
nas je pa že toliko povsod, kjer prebivajo
Slovenci, da lahko napravimo velik, veličasten
vseslovenski delavski shod. Na tem shodu
si hočemo znova utrditi svoje prepri-
čanje, znova se naudušiti za misel
krščansko-socijalno.

Ob enem se bo tisti dan blagoslo-
vila naša zastava, zastava slovenskega
krščansko-socijalnega delavstva, zastava vse
slovenske krščansko-socijalne organizacije.
Ta zastava bo zanaprej vidna vez, ki nas
bo vezala in nas vodila v našem težkem boju!

Ker pa bo zastava skupna last vse
slovenske krščansko-socijalne organizacije,
zato vabimo ob enem vsa slovenska društva

te organizacije in sploh vse prijatelje sloven-
skega krščansko-socijalnega delavstva: pridite
k slavnosti blagoslovljenja naše
zastave!

Trdno smo prepričani, da s tem dnevom
naredimo velik, važen korak naprej proti
cilju, ki nam ga je zarisal za neizbrisnimi
črkami poglavar naše svete cerkve, papež
Leon XIII., v blagor in čast slovenskih
delavcev.

V Ljubljani, dne 10. avgusta 1898.

Dr. A. Gregorčič, dr. Jan. Ev. Krek, J. Žičkar,
zastopniki V. skupine. — 1. Za Kranjsko:
Ivan Brus, Nikolaj Bernard, Dr. Jožef Debevec,
Ferd. Debeuc, Anton Finžgar, Jožef Gostinčar,
Jak. Gross, Er. Jaklič, Ivan Jakopič, urednik
«Glasnika», Dr. Ivan Janežič, Franc Jeraj,
Janez Kalan, Franc Karlič, Anton Koder,
Mat. Konič, Valentin Krašovec, Anton Lav-
renčič, J. Lotrič, Ignacij Mercina, Jožef Novak,
Franc Oswald, Ivan Pliberšek, Karol Pollak,
Val. Pretnar, Peter Rozman, Tomaž Rožnik,
Jakob Rižnar, Jožef Sedmak, Janez Sodar,
Luka Smolnikar, Avgust Šinkovec, Andrej
Škriba, Ivan Štefe, Kristof Wilman, Henrik
Zalesjak, Fran Ziller. — 2. Za Koroško:
Valentin Podgorc, Avg. Križaj, A. Rupnik.
— 3. Za Primorsko: Ivan Dermastja, F.
Hočvar, J. Knavs, Martin Mars, V. Nučič,
And. Furlan, Dr. Jos. Pavlica, V. Skerk, Ivan
Šinkovec. — 4. Za Štajarsko: Peter Er-
javec, Jakob Gselman, Fran Hrustel, Jožef
Kregar, J. M. Kržišnik, Martin Matek, Fran
Ploč, Nikolaj Putrih, Martin Slatinek, Alojzij
Sket, Fr. Sterbenk, Karol Tratnik.

Listek.

Iz boja za sv. vero.

(Konec.)

«Obljubim» rekel je poročnik in njegove
oči so se zasvetile s sveto navdušenostjo.
Potem vzame starka malo svetinjo, na kateri
je bila podoba Matere božje in podajoč mu
svetinjo reče:

«To svetinjo ti dajem za spomin, in te
priporočam tisti, katere podoba tukaj vidiš,
da te varuje, da je s svojo pomočjo vedno
pri tebi ter te brani pred skušnjavo.» Roke
so se ji tresle in iz oči so se ji potakale
vroče solze.

Naenkrat so se oglasile vojaške trobente.

Mati pritiska na svoje srce še enkrat
ljubega sina in zaznamujoč mu sv. križ na
čelo vzdihne:

«S tem znamenjem sv. križa te izročujem
Najvišjemu in božji Porodnici, kateri se boš
zdaj daroval, s tem križem blagoslovim vsako
tvojo stopinjo, da . . .

Glasneje so se oglašale trobente.

«Dolžnost me kliče, ljuba mati,» rekel
je častnik, objemajoč jo. Starka ga je še
enkrat poljubila na čelo in še enkrat ga je
pogledala, kakor da bi ga nikdar več ne
videla; mladi poročnik se je oprostil iz ob-

jema svoje matere, ki je milo vzdihovala
in molila.

Ko je Nikolajev prišel k svojim vojakom,
videl je, da je sovražnikov veliko večje šte-
vilo in da besno napadajo svoje nasprotnike.
Izmed njegovih vojakov jih je že več padlo
in nekateri so že začeli omahovati. Tega se
je Nikolajev vstrašil, vstopil je v prvo vrsto
in zaklikal:

«Za Mater božjo! Naprej!»

«Kakor da bi jih nevidna moč podpirala,
so se njegovi vojniki ohrabрили in na sovraž-
nika z novo močjo udarjali. Nikolajev je vzel
vojaku, ki se je boril blizu njega, zastavo z
Materjo božjo, in z mečem v roki se je
zagnal v sovražne Turke.

Divje je besnel boj. Toda glej, v kratkem
so se začeli Turki nazaj pomikati, in nazadnje
tudi bežati. Bolgari pa za njimi; in hvalili
in častili so Mater božjo, ki jim je v hudi
stiski prihitela na pomoč.

In Nikolajev? Našli so ga mrtvega; v
roki je držal zastavo božje Porodnice. Umrl
je kakor junak in mučenec za sv. vero.
Blagoslov materin ga je spremljal v smrt.
V bolgarskem narodu pa še živi njegov spomin.

Slovenci v Marijinem Celju.

Kakor je bilo po naših časnikih nazna-
njeno, je vozil dne 10. avgusta t. l. poseben

vlak slovenske romarje v Marijino Celje. Ob
določeni uri je čakal v Celju vlak zjutraj ob
2:40 in odvedel čez 300 romarjev iz Savinjske,
Šaleške in Savske doline proti Poljčanam.
V Št. Juriju in na Ponkvi pridružili so se
drugi romarji, posebno velika četa je čakala
v Poljčanah; ko so se še v Slov. Bistrici
pridružili nad 100 broječi Bistričani, Lapor-
jani in Pohorci, bil je vlak se svojimi 19
vozovi prenapolnjen. Na Pragarskem morali
so se priklopiti 4 vozovi, da so pobrali ro-
marje, ki so čakali od Pragarskega do Ma-
ribora. V Mariboru je dobil vlak še 13 vozov
in še drugo lokomotivo, tako da se je železna
kača s 36 vozovi impozantno zvijala proti
slovenski meji, kjer je v Spielfeldu zopet
zadnjih 300 romarjev vstopilo. Zdaj je šlo
urno naprej, ker je vlak le redko postajal.
Iz vozov pa se je ob vsehajajočem solncu daleč
po Graškem polju in po gornjestajskih
hribih razlegala slovenska molitev in od-
mevala slovenska pesem.

V Kapfenbergu je bilo treba izstopiti in
se preseliti na drugo železno ožjo tir, ki
pelje proti Au-Seewisenu. Kar so imeli
praznih vozov, so jih vpregli, pa vseh 1700
slovenskih romarjev vendar niso mogli naen-
krat v vsakovrstne vozove stlačiti. Saj jih
je bilo videti, da so v lozah in iz živinskih
vozov gledali, kakor 40 mučenikov.

